

Bayer lerántotta a leplet Merkel asszonyról

2019 július 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Mutti ezt nem teszi zsebre, az tuti!

Merkel, a semmi kancellárja

A szabadság valami olyan abszolútum, amelyet a maga teljességében soha nem érhetünk el

Vegyünk egy százéves embert, számos ilyen nagy id?t megélt szerencsés (vagy szerencsétlen?) van még közöttünk, és sokan teljes szellemi frissességnek örvendenek.
Aki mondjuk 1919-ben született, az teljesen függetlenül attól, hogy Európa nyugati vagy keleti felén látta meg a napvilágot, azt tanulta meg gyermekként, hogy a haza (s?t: A HAZA) nagyon fontos, esetenként az a legfontosabb.

Vagyis hát van Haza, van nemzet, van nemzeti önazonosság, létezik közösség, amelyhez tartozom, létezik hazaszeretet, létezik lokálpatriotizmus, s bizony mindebb?l következ?en létezik önfeláldozás is. S aki 1919-ben született, az nagyon hamar gyakorolhatta is ezt az önfeláldozást.

Akár úgy, hogy a hazaszeretet, az önazonosság, a közösséghez tartozás és az önfeláldozás csodálatos és soha meg nem haladható eszméjével és érzésével visszaélve elhajtották Sztálingrádig, és énekelhette, hogy „Ob's stürmt oder schneit, ob die Sonne uns lacht, Der Tag glühend heiß, oder eiskalt die Nacht, vagy partra szállhatott az Omaha Beachen, éppen az el?bbivel szembe szállva, a jó oldalon állva és harcolva, a hazát védve, énekelve a Tipperary Songot.

Ha mindezt túlélte, akkor élete következ? szakaszában – attól függ?en, hogy nyugaton vagy keleten született – látszólag teljesen mást, valójában ugyanazt próbálták meg a fejébe verni. Keleten a hazát felváltotta a „proletárinternacionalizmus" vagy a „szocialista hazafiság" hazugsága, vö.: „mit magyarkodik maga itten, inkább szovjetkedjen, ba…a meg!", illetve a „haza solymai" és a „Kárpátok géniusza" mondjuk Romániában, a lényeg, hogy a „nemzeti" és a „szocialista" soha többé ne legyen összekapcsolható; nyugaton pedig mindennek soft power változata, a globalizáció felépítése vette kezdetét.

Gumibot, internálás, börtön helyett a soha nem látott jólét ideje érkezett el, cserébe „csak" az önazonosságot, a nemzetet, a hazát kellett elfelejteni, els?sorban a németeknek.

Majd a század végén led?lt a berlini fal, Európa két fele látszólag egyesült, a globalizáció totális gy?zelmet aratott (néhány percre), és mert nem csak kenyérrel él az ember, új célok t?zettek ki az elmeháborodottak apoteózisában, a Truman Show világában, ahol egyfel?l feltámasztották Pangloss mestert, és kimondták ismét, hogy „a létez? világok legjobbikában élünk", másfel?l immáron a szabadság szép eszméjével visszaélve azt kezdték hirdetni, hogy a szabadság valami olyan abszolútum, amelyet a maga teljességében soha nem érhetünk el és nem élhetünk meg, de életünk egyetlen célja, hogy ezt mégis megkíséreljük.

Így jutottunk el oda, hogy a „Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet, jó szóval oktasd, játszani is engedd szép, komoly fiadat!" szép és emberhez méltó óhaját felváltotta a béka-egér harc, amelyben a szabadság torz karikatúrája táncol a pusztulásba rohanó nyugati világ Kabaréjában mint queer királyn?, és állítólag az a legnagyobb problémánk, hogy a „melegek" házasodhassanak, továbbá a férfiak is szülhessenek gyereket. Hiába, az ember a legcsodálatosabb eszméb?l, ideológiából és mindig elmebajt fog csinálni, csak elég ideig kell bíbel?dnie vele (vö. Madách: Az ember tragédiája).

Ezt kellett (volna) egy ma százéves embernek végigélnie, befogadnia és örömmel üdvözölnie élete során. Nyilvánvaló, hogy ez lehetetlen, erre csak az képes, aki soha nem hitt senkiben és semmiben, akinek soha nem volt semmilyen köt?dése és semmilyen önazonossága. Aki komolyan tudta venni, hogy „Nincsen apám, se anyám, se istenem, se hazám, se bölcs?m, se szemfed?m, se csókom, se szeret?m".

József Attila soha nem vette komolyan. Hiszen ? írta Trianon után ezt is: „Szép kincses Kolozsvár, Mátyás büszkesége, Nem lehet, nem, soha! Oláhország éke! Nem teremhet Bánát a rácnak kenyeret! Magyar szél fog fúni a Kárpátok felett!" (És még öt versszak.) Csak ezt kicenzúrázták a József Attila-összesekb?l úgy negyven évig, a proletárinternacionalizmus idején.

De mindegy is. A lényeg, hogy e száz év végeredménye például a német zöldek vezére, egy bizonyos Robert Habeck, aki ma állítólag Németország második legnépszer?bb politikusa, és aki többek között ezeket a gondolatokat vetette papírra még „filozófusként": „A hazaszeretett?l mindig hányingerem volt. Soha nem tudtam mit kezdeni Németországgal, és máig sem tudok." Ezt az embert egyre többen emlegetik úgy, mint Németország

következ? kancellárját. Ez els?re talán különösnek t?nik, pedig nem az. Ez szükségszer? következménye a semmi, a nihil diadalának.

E diadal el?szobája volt már Merkel kancellársága is. Merkelé, aki egy korábbi felvétel tanulsága szerint egy nyilvános pártrendezvényen láthatóan idegesen és zavartan szedegette össze a német zászlócskákat, amelyeket boldog hívei lobogtattak, a kancellár asszonyt viszont zavarták, mert a kancellár asszony telefonját akkor már lehallgatta a CIA, akkor már a német autógyártást elkezdte letérdepeltetni az Egyesült Államok, kiderült ugyanis egy Montana alsói sufniban, hogy nagyobb a Volkswagenek emissziója, mint amennyi a prospektusokban írva vagyon, nahát.

És a kancellár asszony mindezek után nagy hirtelen arra is rádöbbent, hogy „Wir schaffen das”, pedig nem sokkal azel?tt még azt mondta egy Libanonból érkezett kislánynak, hogy Németország nem tud mindenkit befogadni. Jaj, dehogynem!

Csupán emisszió és lehallgatott telefonok kérdése az egész, és lám, Merkel már remegési rohamokat kap nyilvános rendezvényeken a német himnusz hallatán – talán a lelkiismeret spontán ördög?zési rítusát látjuk ilyenkor csupán…

De vajon lesz-e valaha is ilyen ördög?zési rohama egy olyan embernek, aki hányingert kap a hazaszeretett?l, és semmit sem tud kezdeni Németországgal? Nem, biztosan nem lesz.

Ez az ember az elmúlt száz év szükségszer? végeredménye. Vagy végterméke. A hazaszeretetnek, az önazonosságnak, magának a hazának és az önfeláldozásnak pedig innen és az ? ellenében kell elölr?l kezdenie.

Mert azt mégsem hihetjük el, abba mégsem tör?dhetünk bele, hogy ez a végpont, s hogy tényleg ez a létez? világok legjobbika. Ha ezt elhisszük, ha ebbe beletör?dünk, akkor valóban nem marad más, mint hogy kutya-pórázon vezetgessük egymást a Pride-on, és okádjunk, ha azt halljuk, hogy haza.

Csak akkor azt mondja meg valaki, hogy miért születtünk erre a világra!

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló